

La Terra de Xauxa

Xauxa és el país més gran i bonic per excel·lència, allà es neda en opulència i de pobres no n'hi han.

Allà no mana ningú i tothom creu i va recte, perquè s'acata i respecta el pensar de cadascú.

Així tots viuen tranquils i amb la més dolça harmonia, sense crims, ni policia, ni plets, ni guerres civils.

No es fan quintes ni eleccions i com no hi ha propietaris, no hi advocats, ni notaris, ni es paguen contribucions.

Allà ningú té la dèria del treball per l'interès, perquè, com que no hi ha diners, no es coneix la misèria.

Tothom troba el que demana; i per contentar a qui es vol, cada dia surt el sol, i plou set cops a la setmana.

Però la pluja no encaparra; el di-luns, plouen cabrits; el dimarts, coloms rostits; el dimecres, botifarra;

El dijous, rets i cotilles; divendres, fruites i vanos; dissabte, pu-

ros havanos; i el diumenge, mandonguilles.

Allà sols hi ha fruites fines i préssecs rossos com sols; albercocs del pinyol dolç i les pomes camosines.

Les cases són de torrons; les parets de xocolata; les rieres d'or i pla-

XAUXA TOURS

Per a les properes festes us ofereix... UN VIATGE A LA TERRA DE XAUXA Allà gaudireu de tot, no cal fer maletes, els €uros i pessetes, a fer punyetes... Com és xauxa?... veieu...veieu...

ta, i els camps coberts de capons.

Els arbres donen vestits; les muntanyes perles riques; els jardins, flors molt boniques, i les fonts, vins exquisits.

Allà no s'ha de passar cap pena per poder viure; vinga broma, vinga riure; i menjar bé i disfrutar.

Així és, que com hi reina tanta alegria i quietud, s'hi gaudeix una salut que els metges no tenen feina.

I quan ja s'és a la vora de les portes de la mort, ve una febre, un atac fort, i... bona nit i bona hora.

Amb això, sense disbauxa, si us agrada lo que es diu, aneu a passar un estiu allà en la terra de Xauxa.

I quan sereu de tornada d'eix país formós i guai, com que jo no hi estat mai... ja em comptareu si us agrada. ■

Adaptació:

Àngel Domènech i Pérez.

Pensaments

"Joan de Besalú"

La poesia és vida, i la vida és poesia. No, no és cap metàfora el que acabo d'escriure és senzillament una realitat com una catedral.

Què té la poesia que no tinguin altres coses?

Mireu, és difícil descriure el seu significat, com difícil és descriure una dona, podem fer aproximacions, especular, intentar arribar al fons, al quid de la qüestió, però en la proporció mil·limè-

trica és totalment impossible descriure què és una dona i així mateix passa amb una poesia.

Dona i poesia tenen quelcom en comú, les dues són femenines: la dona i la poesia! Això sol ja ens demostra el grau de sensibilitat que poden tenir qualsevol de les dues, només llavors cal que sapiguem descobrir aquest misteri sensible, l'aroma suau que pot portar una dona o una poesia.

Una cosa i l'altra, amics, és l'essència de la mateixa vida.

Sí, la veritat és que som uns fermes enamorats de la poesia i de la dona i

mai no ens cansarem d'encomiar l'una i l'altra.

Parlarem més sovint de la poesia, per què? Perquè la poesia, qualsevulla poesia, ens pot fer sofrir o gaudir alhora, ens pot fer recordar, renéixer o fins i tot quasi morir, ens pot portar enyoraments, obliats, pot fer brollar el caliu apagat en el nostre íntim interior, amb flama esplendorosa, o pot endinsar-nos en una gran solitud. És que tot això no ho pot portar una dona?

Tornarem amb els nostres PENSAMENTS, per poder trobar el sabor de la divina poesia i de la dona. ■